

“ออกมาข้างนอกทำไมไม่ใส่เสื้อคลุม” น้ำเสียงเรียบๆ แผงด้วยความเป็นห่วง แต่คนฟังต้องหยุดนิ่งสักระยะ เพราะเสียงนี้ช่างคุ้นหูเธอเหลือเกินเหมือนกับเสียงของ...

“บอส !!” เหม่ยอี้พูดพร้อมกับหันไปมองเพื่อให้แน่ใจ
เขาคือผู้ชายปริศนา...ไม่จริงมั้ง ดูแล้วบอสไม่น่าจะเป็น?...

“บอส...มาทำอะไรที่นี่คะ”

เหม่ยอี้เอ่ยถามขึ้น สายตามองอย่างตั้งรอคำตอบ

เพยหลงหนานิ่งทว่ามุมปากเขากลับยิ้มออกมา

“ผมนัดคนไว้ที่นี่”

หญิงสาวคิ้วขมวดมอง ภาวนาอยู่ในใจคงไม่ใช่เขา ใช่หรือไม่?

“ด้วยดอกกุหลาบ 999 ดอก”

Desire of love เพียงรักที่ปรารถนา

Desire of love เพียงรักที่ปรารถนา

ณอรินทิพย์ เขียน

ราคา 229 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เมษายน 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-382-577-3

๑ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหาหรือดัดแปลงและนำไปเผยแพร่

โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียนไม่ว่าในกรณีใดๆ ทั้งสิ้น

หากผู้ใดฝ่าฝืนมีโทษบัญญัติไว้สูงสุด

ภาพปก : จูติมา ใจอารีพร

ภาพประกอบเล่ม : reine_beammer

พิสูจน์อักษร : ลาวัญย์ พงศ์ประภาอำไพ

บรรณาธิการเล่ม : รัตน์ภิญญาธร

พิมพ์ที่ : 172 ถนนราชวรพัฒนา แขวงบางปะกอก

เขตราชวรบุรีบวรณะ กทม 10140

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย : Mamaya Publishing

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่าแฟนๆ ที่น่ารักทุกคน ก่อนอื่นต้องขอบคุณที่หยิบเรื่องนี้ขึ้นมาอ่านกันนะคะ ดีใจกระโดดกอดมอหั่วใจรั้วค่ะ (55555++) จริงๆ แล้วจุดกำเนิดของเรื่องนี้มาจากการดูซีรีส์แนวพาฝันหลายเรื่องจนอยากจะลองเขียนดูบ้างสักครั้งหนึ่ง ซึ่งตัวคนเขียนเองไม่เคยเลยที่จะเขียนแนวโรแมนติกเลยสักเรื่อง และแล้ว...เรื่องนี่ก็เป็นเรื่องแรกเลยล่ะ !!

มาเกริ่นๆ ยั่วเบาๆ ดิกว่า คิคิ

ฟางเหมยอ้อเชื่อว่าความรักขึ้นอยู่กับโชค เหมือนกับการเสี่ยงดวง แต่...จริงๆ แล้วความรักขึ้นอยู่กับหัวใจ ลองใช้ความรู้สึกสัมผัสรักของคนๆ นั้นด้วย หัวใจ...ทว่าเธอรูสึกปลงเอาเสียแล้ว การเข้าใจความรัก...ช่างยากเย็นนัก

เรื่องราวความรักของผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยมีรักสักครั้งในชีวิต จนวันหนึ่งมีเจ้าชายมาสารภาพรัก เธอได้สัมผัสความรักจากเขาและสัมผัสความรู้สึกที่เรียกว่าจูบแรก!! ในชีวิต...วาบหวิวเพียงใด

มาถึงตรงนี้...ไม่มีอะไรนอกจากขอบพระคุณมากมายค่ะ

ขอบคุณพี่ ๆ นักเขียนหลายท่านที่คอยช่วยเหลือ

ขอบคุณนักอ่านทุกๆ คนที่สนับสนุนผลงานนักเขียนคนนี้

และ...ขอบคุณครอบครัวที่คอยแรงผลักดันกับด้วยความหวัง

สุดท้ายนี้ หวังว่าผู้อ่านจะมีความสุขกับพระเอกแสนน่ารักของคนเขียนรับรองได้ว่า...อ่านแล้วอยากจะเป็นฟางเหมยอ้อแทนแน่ค่ะ

ด้วยรักจากใจ

เมอริททิพย์

บทที่

บทนำ

‘ขอโทษนะ ฉันไม่ได้ชอบเธอ’

ก็ครั้งแล้ว !! ที่โดนปฏิเสธ บางทีอาจจะจำไม่ได้ด้วยซ้ำไปเพราะว่า เยอะเกินที่จะนับ ทุกครั้งที่เดินเข้าไปหาผู้ชายที่แอบชอบหรือว่าหลงใหล แต่ก็ต้องเจอคำนี้ตอบกลับมาทุกที เธอ..ไม่สวยอย่างนั้นหรอก

เหม่อลอยจนหายใจออกมาพร้อมกับลุกขึ้นเดินมาส่งกระจกดูตัวเอง บางทีเธอก็คิดว่าควรเลิกโหยหาความรักเสียที

“โ้ย!! ทำไมนะ!!” หญิงสาวกัดริมฝีปากล่างของตัวเองพลางส่งสายตามองในกระจกทรงยาวแล้วหมุนซ้ายขวามองตั้งแต่หัวจรดเท้าอีกครั้ง

“ความรัก มันหายากนักหรือไง!”

หญิงสาวบ่นพร้อมกับเดินมานั่งลงที่โซฟาอีกครั้ง สีหน้าบูดบึ้งมองไปที่โต๊ะ กองหนังสือนิตยสารเสริมความงามที่อ่านแล้วก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมนางแบบดัง ๆ ถึงมีชายหนุ่มหลงใหลกันมากมาย เธอก็ไม่ได้ดูน่าเกลียด (ใช่ไหม ?) แต่...ไม่เคยมีความรักสักครั้ง อารมณ์แพ้ที่สุดๆ !!

ประตูห้องเปิดออก หญิงเหอรูมเมตที่เพิ่งกลับมาจากการทำงานเดินเข้ามาแล้วหันไปประตูปิด ก่อนจะเดินมานั่งลงที่โซฟาตัวข้าง ๆ พลังถอนหายใจออกมา สายตาหันไปมองเหมยอี้ที่ทำหน้าราวกับหมดสิ้นทุกอย่างก็ไม่น่า

“เป็นอะไรไปนะ” หญิงเหอเอ่ยถามขึ้น

เหมยอี้ลุกขึ้นพร้อมกับตะโกนออกมาสุดเสียง “เซ็งงงงง !!”

หญิงเหอถึงกับเบี่ยงตัวหลบทันที เมื่อเห็นอีกฝ่ายนั่งลงแล้วตัวเองจึงจัดทำนั่งตามปกติ “เธอยังโอเคอยู่ใช่ไหม?”

“ก็รู้สึกว่ามันเท่าไร” เหมยอี้ตอบขณะเอื้อมมือหยิบหมอนข้าง ๆ ขึ้นมากอด “ฉันน่าสงสารที่สุดเลย !!”

หญิงเหอมองเพื่อนสาวของตัวเองพูดเพ้อออกมา ก่อนที่จะขยับตัวและยื่นหน้าเข้าไปมองใกล้ ๆ “เธอโดนปฏิเสธมาอีกแล้วเหรอ”

ฉีก ! โดนเข้าอย่างจัง เหมยอี้หันไปมองจ้องด้วยสายตาขุ่นเคือง

“ก็แค่...โชคไม่เข้าข้างเท่านั้น”

“โชค?”

“ใช่ !!” เหมยอี้คิดมาเสมอว่าความรักต้องอยู่ที่โชคเข้าข้าง ซึ่งเธอเองไม่มีโชคในเรื่องนี้เลย ทั้งไม่สวยและยังชื่อกิตต่างหาก ไม่แปลกที่จะไม่มีผู้ชายคนไหนชอบ ครั้นจะไปจีบก็โดนปฏิเสธ...

สวรรค์ช่างไม่ยุติธรรม !!

“นี่เหมยอี้...ความรักมันขึ้นอยู่กับโชคอย่างเดียวไม่ได้นะ”

หนึ่งเหอกล่าวพร้อมกับลุกขึ้นขยับตัวเข้านั่งข้าง ๆ เพื่อนสาว

“มันต้องใช้ใจสัมผัส”

“ใจ ?” ฟังดูเหมือนจะเข้าใจ แต่...เธอก็ยังงง ? !

“เธอต้องลองรักใครสักคนดู” หนึ่งเหอแนะนำ ก่อนที่จะหันไปมอง
เหม่ยอี้ด้วยสายตาจริงจัง

“แล้วเธอจะเข้าใจว่าความรักไม่ใช่โชคอย่างที่คุณคิด”

“รักใครสักคน ?” หญิงสาวทวนคำพูดก่อนที่จะทำหน้าสลดลงแล้ว
อยู่ ๆ ก็ไวยวายเป็นขึ้นมา “จะเป็นไปได้ยังไงกัน ! ฉันโดนปฏิเสธเกือบแล้ว !”

“ฉันให้เธอลองรักใครสักคน ไม่ใช่ไปขอเขาคบสักหน่อย ใช้ใจสัมผัส
สิ ! เธอเคยได้ยินมั๊ยความรักไม่ต้องการเหตุผลว่าทำไม ?” หนึ่งเหอต่อว่า
พร้อมกับหัวเราะออกมา เหม่ยอี้ถึงกับยกมือขึ้นกุมศีรษะของตัวเองเอาไว้

“ฉันจะยอมมั๊ย”

“ไม่รู้สิ เธอก็ลองดูละกัน”

เหม่ยอี้มองเพื่อนสาวพร้อมกับถอนหายใจออกมา

“ไม่เอาดีกว่า ! ...ฉันตั้งใจจะโสดทั้งชีวิต !”

หนึ่งเหอมองหน้ารุ่มเมตของเธอที่ลุกขึ้นพูดอย่างตั้งมั่น ก่อนที่จะยิ้ม
ช้าออกมา “เธอคงไม่คิดจริง ๆ ไหมมั๊ย”

“จริงสิ” เมื่อเจ้าตัวนั่งลงก็หยิบหมอนขึ้นมากอดอีกครั้ง

“แบบนี้ดีแล้ว”

“ก็แล้วแต่นะ แต่ผู้หญิงทุกคนทั้งโลกก็ฝันที่อยากจะมีความรักกัน
ทั้งนั้น อย่างน้อยก็สักครั้งในชีวิต” หญิงเหอพูดขึ้นก่อนที่จะส่งสายตามองไป
ที่เหมยอี “เธอไม่อยากรู้หรือว่ามีความรักแล้วเป็นยังไง ?”

“อยากสิ” เธออยากรู้มาก ๆ เลยว่าความรักจะเป็นยังไง

“งั้นก็ต้องลองเปิดใจดู แล้วก็หาคนที่ใช่” หญิงเหอแนะนำ
เหมยอีมองก่อนที่จะสวดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วลุกขึ้นพร้อมพูดว่า
“ฉันจะตามหาความรักให้พบ !”

หญิงเหอมองอีกครั้งก่อนที่จะสะกิดเหมยอี ไม่รู้ว่านอกจากเพื่อนร่วม
ห้องจะชอบเพื่อฝันแล้วยังจะ...ปัญญ่าอ่อน (นิด ๆ) อีกด้วย

“เอ่อ...ก่อนหาความรัก...ฉันว่า เธอหางานทำก่อนดีมัย”

แน่นอนว่านอกจากความรักจะไม่มีแล้ว สิ่งหนึ่งที่เหมยอียังไม่มี คือ
งาน !! หญิงสาวลดมือลงพร้อมกับยิ้มเจื่อน ๆ

“นั่นสินะ ! หางานทำ”

บทที่

1

ความเจียบครอบคลุมภายในห้องประชุมของตึกสูงใจกลางเมือง
ปักกิ่งของบริษัทหลวนเฉินกรุ๊ป ผู้ผลิตเสื้อผ้าและส่งออกจนได้รับ การ
ยอมรับเป็นแนวหน้าของวงการแฟชั่น

“คุณคิดว่าควรทำยังไง ?” เสียงเข้มของประธานหนุ่มถึงเพยหลง
อายุราว ๆ สามสิบปีเอ่ยถามขึ้น หลังจากที่ได้ดูข้อมูลการตลาดเมื่อเดือนที่ผ่านมา
เมื่อเสื้อผ้าแบบใหม่จากแบรนด์ deluxe (ดีลักซ์) ที่เพิ่งออกวางจำหน่าย
เมื่อเดือนก่อน ปรากฏว่าความชอบของผู้ซื้อยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร
ทั้งยังไม่สามารถตีตลาดออกนอกประเทศได้อีกด้วย นับเป็นความล้มเหลว
อย่างหนึ่งของบริษัท

เจียบ...ไม่มีเสียงตอบรับจากผู้จัดการจากทุกแผนกที่ประสานกัน
ทำงาน เว้นกระทั่งเฉินจิ้นผู้ผู้อำนวยการของบริษัทและเป็น ญาติผู้น้องของ

เพยหลงกล่าวขึ้น “ผมคิดว่าบางทีอาจเพราะผู้บริโภคมองไม่ได้รับแหล่งข่าวสาร อีกอย่างเราเพิ่งวางจำหน่ายได้แค่เดือนเดียวด้วย”

“นายคิดอย่างนั้นหรือ ?”

เพยหลงหรีตามองก่อนที่จะก้มหน้าลงแล้วเอื้อมมือปิดแฟ้มสีดำที่วางอยู่บนโต๊ะ “เอาเป็นว่า ฉันจะรอดูยอดขายเดือนนี้”

จิ้นผู้ยิ้มพร้อมกับกล่าวว่า “เอาเป็นว่าการประชุมวันนี้แค่นี้ ผมอยากให้พวกคุณทำงานอย่างเต็มที่เพื่อบริษัท”

เมื่อกล่าวจบทุกคนต่างขานรับก่อนที่จะลุกขึ้นเดินออกจากห้องประชุมไป เหลือเพียงแค่ประธานหนุ่มหน้านิ่งและผอ.จิ้นผู้

“ฟิคิดอะไรอยู่ ?” จิ้นผู้เอ่ยถามขึ้น

“ฉันรู้ว่าคุณรู้ดี” เพยหลงกล่าว

จิ้นผู้เป็นคนที่มีความสามารถและแก้ไขสถานการณ์ได้ แต่ครั้งนี้เขาจนปัญญาจริง ๆ เพราะสินค้าชิ้นใหม่ที่น่าอวดวางขายไม่ได้รับการตอบรับจากตลาดผู้ซื้อ เขาจะไปบังคับให้คนมาซื้อได้อย่างไรกัน ?

“ผมว่าเรื่องนี้เราต้องปรึกษากันอีกที แล้วเก็บสถิติของสองเดือนดูว่าเราต้องแก้ไขตรงจุดไหน”

ประธานหนุ่มพยักหน้าพร้อมกับลุกขึ้นจัดชุดให้เรียบร้อย ก่อนที่จะเดินออกไปโดยที่ไม่พูดอะไร

จิ้นผู้มองหน้าของชายหนุ่มพร้อมกับหัวเราะส่ายหน้าออกมา เขาคงชินเสียแล้วกับสีหน้าท่าทางไร้อารมณ์ของเพยหลง แม้มีสาว ๆ มากมายที่

อยากจะพบกับประธานหนุ่มของบริษัทหลวนเฉินกรุ๊ป แต่เจ้าตัวกลับปฏิเสธ หน้าซำยังไม่เหลียวจะมองด้วยซ้ำไป

ชายหนุ่มหยิบเอกสารก่อนที่จะเดินออกจากห้องประชุมไป ทันทีที่ก้าวออกจากห้อง สาว ๆ ที่เดินผ่านก็ต่างยิ้มหวานให้เขา เป็นเรื่องปกติที่หนุ่มหล่ออธยาศัยดี มีฐานะอย่างจีนฝูจะมีคนปลื้มและหลงใหลกันมากมาย เรียกได้ว่า *หล่อสมบูรณ์แบบ*

หางานทำ !!

คำคำนี้อยู่ในหัวของเหมยอี่มาสามวันแล้ว คนธรรมดาอย่างเธอที่ทั้งโง่ทั้งซื่อแค่จบมาก็ดีถึงไหนแล้ว เพราะหลังจบมาหางานทำไม่เคยอยู่เกินสามเดือนก็มักโดนไล่ออกก่อนตลอด แน่่อนว่าจะมีที่ไหนรับเธอเข้าทำงานกันละ !

สายตาคู่สวยมองกระดาษหนังสือพิมพ์ตรงหน้าที่ขีดกากบาทด้วยปากกาสีแดงออกที่ละรายการอย่างท้อใจ ครั้นโทร. ไปฝ่ายบุคคลรับสมัครพนักงานใหม่ แต่ก็มีเสียงตอบกลับมาว่า

‘ตอนนี้ตำแหน่งพนักงานบัญชีเต็มแล้วค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ’

ราวกับเสียงอัตโนมัติก็ไม่ปาน !! มีบางบริษัทส่งอีเมลพร้อมประวัติการศึกษาไปก็ไม่มีการตอบกลับมาสักนิด

เฮ้อ...เสียงถอนหายใจออกมาอย่างหนักของหญิงสาว

“หายากจัง !!” เหม่ยอู้บ่นด้วยท่าทางหงุดหงิด พร้อมกับขยำหนังสือพิมพ์ตรงหน้าทิ้งลงถังขยะ ก่อนที่จะลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบขนมออกมา แล้วนั่งทานที่โซฟาด้วยท่าทางสบายใจ

หิวแล้ว เธอขอกินก่อนแล้วกัน !!

สุดท้ายแล้วพุดดิ้งตรงหน้าก็ดึงดูดความสนใจของเหม่ยอู้ไปจนหมด หญิงสาวทานอย่างมีความสุขในขณะที่ประตูห้องเปิดออก หญิงเหอเดินเข้ามาหลังจากที่ทำงานกลับจากร้านหนังสือ

เหม่ยอู้หันความสนใจจากของกินตรงหน้าไปมองเพื่อนสาวที่เดินเข้ามาพร้อมกับวางถุงกับข้าวที่ซื้อมาจากข้างนอก “เหม่ยอู้...ถ้าฉันไม่ใช่เพื่อนเธอตั้งแต่เด็ก ๆ และไม่เพราะพ่อของเธอฝากไว้ด้วยแล้วละก็ฉันไม่ให้เธอมาพักอยู่กับฉันแน่ ๆ”

นั่นเป็นคำขอร้องของพ่อของเหม่ยอู้ก่อนที่จะเสียชีวิตตอนปีที่แล้ว ซึ่งตั้งแต่นั้นมาเหม่ยอู้ก็ตัวคนเดียว และคำขอจากปากบิดาของเธอทำให้หญิงเหอรับปากก่อนจะย้ายมาอยู่ด้วยกันที่ปักกิ่ง

แววตาใส ๆ ของเหม่ยอู้เปล่งประกายมองเพื่อนรักอย่างมีความหมาย “ฉันก็พยายามหาอยู่นะ แต่มันหายากนะ”

“จิ้งเหร่อ”

“ใช่แล้ว!” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“เธอหามาก็เดือนแล้วตั้งแต่เธอโดนไล่ออกจากงานเก่า” เหม่ยอู้วางจานพุดดิ้งลงพร้อมกับขยับตัวเข้ามาหาหญิงเหอด้วยสายตาสื่ออารมณ์

“อีกไม่นาน ฉันมั่นใจ !!” เธอพูดออกมาด้วยท่าทางมั่นใจ ทว่าคนเป็นเพื่อนกลับมองด้วยความลังเลและหัวเราะออกมา ไม่ต้องคิดให้มากทำไมเหมยอึ้งถึงไม่มีใครมาจีบ

“เออละ ๆ กินข้าวดีกว่า ฉันหิวแล้ว” หญิงเหอพูดพร้อมกับส่ายหน้าอย่างเอือมฉะนิทๆ

กินข้าว !! เหมยอึ้งไม่รอช้าที่จะเดินไปหยิบจานและแกะถุงอาหารทันที...ไม่มีสิ่งใดที่เธอรักไปกว่าการกินอีกแล้ว

บ้านตระกูลถัง...บนโต๊ะอาหารมือเย็น

จิ้นฝูมองหน้าเพยหลงที่นั่งฝั่งตรงข้ามเยื้องจากเขา ก่อนที่จะเอ่ยถามขึ้นในขณะที่วางตะเกียบลง สีหน้าของญาติผู้พี่ยังคงนิ่งเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน เพยหลงคีบอาหารเข้าปากอย่างเงียบๆ โดยไม่สนใจท่าทีของจิ้นฝูแม้แต่น้อย

“พี่อยากไปผ่อนคลายบ้างมั๊ย ?” หนุ่มเจ้าสำราญเอ่ยถาม

เพยหลงวางตะเกียบลง ก่อนที่จะหยิบผ้าเช็ดปากแล้วมองหน้าญาติผู้น้องที่ยิ้มให้ “นายไปเถอะ”

เหมือนเดิมทุกครั้ง ไม่ว่าจิ้นฝูจะชวนไปไหนเขาก็ปฏิเสธเสมอ ไรสาระสันต์กับการไปผับหรือบาร์มองสาว ๆ เต้น นั่นไม่ใช่ความต้องการของเขาสักนิด

“แล้วพี่ล่ะ” จินผู้ถามอีกครั้งเพื่อว่าอีกฝ่ายจะพูดเปลี่ยนใจขึ้นมา
กะทันหันซึ่ง...มันไม่ใช่เลย

“ฉันต้องทำงานต่ออีกสักหน่อย อย่าตี้มมากล่ะ พรุ่งนี้ต้องทำงาน”
ว่าแล้วเพยหลงลุกขึ้นก่อนที่จะเดินออกจากห้องอาหารไป ทิ้งให้ญาติผู้น้อง
มองพร้อมถอนหายใจออกมา

บางทีถ้าเกิดเพยหลงคิดจะไปเที่ยวหรือจีบผู้หญิงสักคนบ้างละนะ..
ชีวิตคงมีสีสันมากกว่านี้...ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ทำไมไม่สนใจเรื่องแบบนี้บ้าง

จินผู้ลุกขึ้นจากโต๊ะ ก่อนที่จะเดินออกจากประตูบ้านแล้วขับรถ
ออกไปอย่างทันที ในขณะที่เพยหลงมองผ่านจากหน้าต่างทางห้อง

เมื่อรถของจินผู้แล่นผ่านออกประตูใหญ่ไปแล้วชายหนุ่มจึงเอื้อมมือ
จับผ้ามาปิดลง แล้วเดินมานั่งที่โซฟา หยิบเอกสารที่แบกกลับมาด้วยขึ้นมา
ดู เพยหลงนึกถอนหายใจออกมา เมื่อเห็นงานตรงหน้า...อยากเที่ยว แต่ขอ
เป็นที่สงบ ๆ และสบาย ๆ ถ้ามีก็คงจะดี... แม้หลายครั้งที่จินผู้ชวนเขาไป
แต่เขาไม่ไปนั่นเพราะน่าเบื่อผู้หญิงที่เกาะข้างกายมากมาย...คงไม่ใช่วิสัย
จนตอนนี้เขาทำงานและลืมไปด้วยซ้ำว่าไปเที่ยวครั้งสุดท้ายตอนไหน ?

ต๊ต ๆ ต๊ต ๆ

เสียงนาฬิกาปลุกแต่เช้า เหมยอีซียับตัวพร้อมกับเอื้อมมือไปปิดแล้ว
นอนต่อโดยไม่สนใจว่าเวลานี้ก็โมง

“เหมยอี !!” เสียงของหญิงเหอตะโกนดังเข้ามาในห้อง แต่เจ้าตัวกลับเอาหมอนที่นอนอยู่ปิดหูด้วยความรำคาญ ไม่นานนักตามมาด้วยเสียงเคาะประตูที่รบกวนการนอนของหญิงสาวจนทำให้ต้องลุกขึ้นเดินมาเปิดประตูห้องด้วยสีหน้าหงุดหงิด

เปิดประตูออกมาถามด้วยความไม่เต็มใจนัก “มีอะไรเธอ”

“จะนอนทั้งวันเลยหรือไง !!” เหมยอีกะพริบตามองอย่างงง ๆ เมื่อหญิงเหอมีท่าทีโมโหใส่

“เดี๋ยวอีกชั่วโมงก็ตื่นแล้ว”

คนที่ฟังอยู่แทบอยากจะเดินไปเอาขนมปังในตู้เย็นยัดใส่ปากเพื่อนสาวให้ตื่นเลยทีเดียวนอกจากจะกินเก่งแล้วยังจะนอนเป็นหมูอีกด้วย !!

“ว่าแต่มีอะไรเธอ ?”

หญิงเหอปรับสีหน้าควบคุมอารมณ์ก่อนที่จะพูดขึ้น “เมื่อปีที่บริษัทหลวน...อะไรสักอย่างเนี่ยแหละ โทรมมาเรียกตัวเธอไปสัมภาษณ์งานนะ”

เรียกตัวสัมภาษณ์ !!

เหมยอียืนนิ่งอยู่สักพัก ก่อนที่จะยกมือขึ้นตบหน้าตัวเองแรง ๆ สองทีให้ตัวเองตื่นขึ้นจากฝัน เธอไม่หุฟาดและไม่ได้ฝันไปใช่ไหม บริษัทหลวนเงินเรียกตัวเธอไปสัมภาษณ์ !

“ระ...เรื่องจริงใช่ไหม!!”

น้ำเสียงของหญิงสาวดูดีใจราวกับถูกรางวัล

“ใช่แล้ว” หญิงเหอพยักหน้ามองเพื่อนสาวของตนที่กำลังยิ้มออกมาอย่างมีความสุข งานนี้ก็ต้องจุดพลุฉลองให้เลยที่บริษัทยักษ์ใหญ่เรียกตัวเหม่ยอีไปสัมภาษณ์ !!

“เขานัดเธอสิบโมงเช้านะ รีบ ๆ ละ ฉันไปทำงานก่อนนะ” เมื่อพูดจบก็หยิบกระดาสที่จัดส่งให้เหม่ยอี ก่อนที่จะหมุนตัวเดินจากไป

เหม่ยอีได้แต่ยิ้มและกระโดดออกมาอย่างมีความสุข เธอไม่รอช้าที่จะปิดประตูและเดินเข้าไปในห้องเพื่ออาบน้ำ เปลี่ยนชุดเตรียมตัวไปสัมภาษณ์ทันที

“ผู้จัดการเหว่หาพนักงานที่จะมาทำงานแทนหลังฟางหรือยัง” ผอ. จิ้นฝูเอ่ยถามผู้จัดการแผนกฝ่ายบัญชีขึ้นหลังจากที่คุยงานกันเสร็จ เพราะหลังฟางลาออกไป จึงต้องหาพนักงานใหม่เข้ามาเพิ่ม เพื่อไม่ให้งานของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งล่าช้าไป

“ผมให้เธอเข้ามาสัมภาษณ์ในวันนี้ตอนสิบโมงเช้า” ซือเหลินตอบ จิ้นฝูพยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนที่จะพูดขึ้น “จิ้นให้มาสัมภาษณ์งานกับผมละกัน ผมมีเรื่องที่ยากลองถามพนักงานเข้าใหม่หน่อย”

“ครับ” เมื่อคุยตกลงกันเสร็จแล้วผู้จัดการเหว่จึงเดินออกจากห้องของผอ. ไป ชายหนุ่มเอนตัวลงพิงพนัก พร้อมกับหันไปมองนาฬิกาที่เป็นเวลาเก้าโมงสามสิบห้านาที อีกเพียงยี่สิบห้านาทีเขาต้องสัมภาษณ์งานพนักงานใหม่ที่จะมาแทนหลังฟางด้วย

จินผู้ก้มหน้าสนใจกับเอกสารตรงหน้ารวมถึงฝายออกแบบที่เสนอแบบสินค้าชุดใหม่มาให้เขาตามหัวข้อที่ส่งไป ชายหนุ่มมองอย่างครุ่นคิดราวกับว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้ายังไม่ถูกใจพอ แต่ก็ต้องดูคำตัดสินจากเพยหลงอีกครั้งว่าจะสั่งแก้หรือให้ทำใหม่ทั้งหมดไปเลย

เมื่อมองเวลาอีกเพียงแค่สิบห้านาทีที่เขาคงไม่ทันที่จะเดินไปคุยงานกับเพยหลงแล้ว จึงต่อสายโทรหาเลขาที่หน้าห้องทันที

“ชิงเชียน เข้ามาพบผมหน่อย”

ไม่นานนักร่างของเลขาสาวเดินเข้ามาหาเจ้านายหนุ่ม

“คุณช่วยเอาเอกสารตรงนี้ส่งให้ที่ชั้นยี่สิบเก้าที”

ชั้นยี่สิบเก้า เป็นที่รู้จักกันนั้นคือชั้นของท่านประธานบริษัทหลวงเงินที่ทั้งเก่งและหล่อ แต่ทว่าใคร ๆ ก็ไม่กล้าที่จะเดินเข้าไปโพรยเสนห์ให้ ถ้าทำรับรองทางเดียว คือโดนไล่ออกทันที

“ค่ะ” เลขาสาวขานรับก่อนที่จะพูดขึ้น “ผู้จัดการเย่วโทร. มาเมื่อครู่ว่าพนักงานที่จะมาสัมภาษณ์ได้มาพบแล้ว ไม่ทราบว่าจะให้ผู้จัดการเย่วพามาที่ห้องหรือไม่ค่ะ”

จินผู้เงยบรุษหนึ่งก่อนที่จะพูดขึ้น “พามาเลย แล้วส่งประวัติของเธอมาให้ผมด้วย”

“ค่ะ” ชิงเชียนตอบก่อนที่จะเดินออกจากห้องไป พร้อมทำตามคำสั่งคือต่อสายหาผู้จัดการแผนกบัญชีทันที

เธอกำลังจะเข้าไปสัมภาษณ์แล้ว !!

เหมยอียืนอยู่หน้าห้องพร้อมกับสุดหายใจเข้าลึก ๆ ขอให้เธอทำใจ
สักสิบวินาทีก่อนจะเดินเปิดประตูเข้าไป

“เธอทำได้เหมยอียี่ !” บอกกับตัวเองก่อนที่จะค่อย ๆ เอื้อมมือไป
บิดกลอนประตูแง้มออก ดวงตากลมกะพริบมองไปยังชายหนุ่มที่นั่งก้มหน้า
อ่านเอกสารอยู่บนโต๊ะ เท้าขวาก้าวนำเข้าไปในห้องอย่างสิ้น ๆ จนกระทั่ง
ปิดประตูลง หญิงสาวก็ยังยืนอยู่ที่เดิมพร้อมกับส่งสายตามองชายหนุ่มที่จะ
สัมภาษณ์เธอ ก้าวเข้าไปยืนตรงหน้าเขา

“นั่งลงสิ” จินผู้พูดในขณะที่เขาเงยหน้าขึ้นมอง

รอยยิ้มโพรยเสน่ห์ของชายหนุ่มยังคงเหมือนเดิมที่จะทำให้สาว ๆ
ตกหลุมรัก ไม่ต่างจากเหมยอียี่ในตอนนี้อยู่ เธอกำลังมองเขาตาค้าง !!

คนอะไรหล่อจัง !!

จินผู้ก้มหน้าลงอ่านชื่อของหญิงสาว “ฟางเหมยอียี่”

คนที่นั่งอยู่แทบจะได้ยินเสียงของชายหนุ่มเล็ดลอดผ่านหูน้อยมาก
เพราะเธอกำลังหลงในความหล่อของคนตรงหน้าอย่างจัง ๆ

“ทำไมคุณถึงมาสัมภาษณ์ที่นี่” คำถามแรกที่เขาจึงมาเล่นทำให้
เหมยอียี่หยุดชะงักลง

หญิงสาวอ้าอึ้งตอบไม่ถูก พลังจิตทวนคำถามของเขาในใจ ทำไมนะ
เธอ...ก็เธอสมัครไปทุกที่นะสิ ที่ไหนรับก็เอาไว้อีก !!

“ฉันคิดว่า....”

“อยากทำงานที่บริษัทนี้ค่ะ”

ตอบเหมือนจะไม่ค่อยตรงสักเท่าไรเลย

จิ้นผู้ยิ้มออกมา มองหญิงสาวก้มบ่งตรงหน้าก็อดที่จะขำออกมาไม่ได้ “ผมขอถามอีกคุณข้อเดียว”

เหมยอ้อมมองหน้าชายหนุ่มที่ยิ้มให้ แต่เธอกลับรู้สึกว่ารอยยิ้มนี้ดูน่ากลัวที่สุด คำถามจะเป็นแบบไหนกันนะ ! หัวใจเต้นแรงสุดๆ ทั้งลุ้นกับคำถามและเต้นเพราะความหล่อของคนตรงหน้า

“คุณเคยใช้เสื้อผ้าจากแบรนด์บริษัทของเรามั้ย ?”

ฉีก ! เหมยอ้อมทำหน้าหนักใจขึ้นทันที จะตอบโกหกว่า เคยใช้ค่ะ !

แต่เธอโกหกไม่เป็น ถึงโกหกก็โกหกไม่เนียน โดนจับได้ทุกครั้ง !

“เอ่อ...” หญิงสาวอ้าอึ้งตอบไม่ถูก แต่สีหน้าแสดงออกมาจนจิ้นผู้รู้ทันทีว่าแทนคำตอบว่า *ไม่เคยใช้*...เขาจึงรอดูท่าทีของเธอ

“ฉันทน...ไม่เคยซื้อเลยค่ะ...สักครั้ง” ตอบไปแล้ว ! ตอบไปจนได้...

เหมยอ้อมก้มหน้าลงอย่างหมดหวังกับโอกาสที่จะได้งานทันที จิ้นผู้ยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “เพราะอะไร ?”

ไหนว่าคำถามสุดท้ายไงเล่า...คำถามนี้ตอบยากกว่าอีก

เหมยอ้อมก็ยิ้มให้เขาพร้อมกับท่าทางของเธอยังหนักใจที่จะตอบอยู่

“เอ่อ...คือว่า...”

“ตอบเลย ผมอยากรู้” จิ้นผู้ยิ้มให้ แต่กลับไม่ได้ปลอบใจของ เหมยอ้อมเลยหน้าซำยังกลายเป็นแรงกดดันอย่างสูง

“คำถามนี้ต้องตอบจริง ๆ ใช่มั้ยคะ” ดูยากสำหรับเธอไปเลย เหตุผลนะมีแน่ แต่ใครจะกล้าพูดออกไปล่ะว่าเพราะอะไร ?!

เพียงแค่จิ้นผู้พยักหน้าเหมยอื่ก็ฉีกยิ้มหวานให้ แล้วเบี่ยงสายตาหันไปมองทางอื่น

“ที่ไม่ใช่เพราะ” เธอกัดฟันตอบเขา

“ฉันคิดว่า...” เหมยอื่มองหน้าของชายหนุ่มที่ยังรอฟังคำตอบจากเธอ หญิงสาวก้มหน้าลงก่อนที่จะสุดหายใจเข้าลึกๆ “ฉันคิดว่า...ราคาแพงเกินไปค่ะ บางทีก็เสียตายนะเงินเลยไม่อยากซื้อ แต่อยากได้นะ...”

“แพง ?”

จิ้นผู้ทวนคำทันทีโดยที่ไม่ถามอะไรต่อนอกเสียจาก เอื้อมมือหยิบปากกาเซ็นที่แฟ้มเอกสารแล้วปิดลงทันที

เหมยอื่มองเขาที่ปิดแฟ้มประวัติของเธอ หญิงสาวก้มหน้าสลดทันทีหมดแล้ว...งานของเธอ คงต้องหางานที่อื่นใหม่หรือรอบริษัทอื่นเรียกตัวมาสัมภาษณ์ แล้วจะเมื่อไหร่กัน ! รู้แบบนี้ไม่น่าตอบแต่แรกว่าไม่เคย

โธ! เหมยอื่เธอช่างโง่เสียจริง !

“คุณพร้อมเข้ามาทดลองงานใช่มั้ย ?”

คำถามนี้หยุดความคิดไร้สาระของเหมยอื่ทันที เธอเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มแล้วกะพริบตาอย่างงุนงงและตกใจ

เธอไม่ได้หูฟาดไปใช่ไหม ?

“พร้อม ?” เหมยอื่ทวนถามอีกครั้ง

จิ้นผูกพันหน้า “ไซ่”

“จริงๆ ไซ่มีคะ ?” เหม่ยอีทวนคำอีกรอบ ชายหนุ่มจึงผูกพันหน้า
แทนคำตอบ ดูท่าทีของหญิงสาวที่เหมือนจะเก็บความดีใจไม่อยู่

“พรุ่งนี้เริ่มงานแปดโมงเช้า” จิ้นผูกกล่าว

“เอาละผมมีงานต้องทำต่อ พรุ่งนี้เจอกัน สาวน้อย”

เหม่ยอียิ้มรับอย่างมีความสุข วันนี้คือวันโชคดีของเธอที่สุด ได้ทั้ง
งานได้ทั้งมองคนหล่อใกล้เคียง ๆ ไม่มีอะไรที่ทำให้เธอฟินได้แบบนี้อีกแล้ว !

มีงานทำแล้ว !!

เหม่ยอีตะโกนอยู่ในใจ ยิ้มออกมาราวกับว่าวันนี้สรรค์เป็นใจที่สุด
พรุ่งนี้จะต้องเริ่มทำงานและเป็นวันแรกหลังจากที่นั่งว่างมานานหลายเดือน

หญิงสาวเดินมานั่งลงที่โซฟาภายในห้องทั้งที่ยังยิ้มไม่หุบตั้งแต่ออก
จากห้องตอนสัมภาษณ์ ในสมองของเธอนึกถึงภาพใบหน้าของชายหนุ่มที่
สัมภาษณ์ ซึ่งยังไม่รู้ชื่อด้วยซ้ำ

วันพรุ่งนี้เธอจะต้องรู้ชื่อเขาให้ได้ !

ความสนใจของเธอหันไปมองนิยายสารที่วางอยู่ตรงหน้า เหมือนเป็น
แผลใจอยู่ลึกๆ จะกลัวการบอกรักใครสักคนอีกครั้ง ไม่เอาแล้ว !! เธอจะ
ไม่บอกความรู้สึกของตัวเองให้ผู้ชายคนไหนอีกเด็ดขาด บอกที่ไรจำเป็นต้อง
พบกับความผิดหวังตลอดแค่เธออยู่ใกล้ๆ เขาก็พอ

เหม่ยอี้หีบหมอนข้างที่อยู่ข้างตัวขึ้นกอด มีคนบอกเสมอเลยว่า
เวลามีความรักจะมีความสุขที่สุด...แต่เธอไม่เคยมีและคงไม่หวังแล้ว

หญิงสาวทำหน้าที่พร้อมกับลุกขึ้นเดินไปหิบบน้ำดื่มในตู้เย็นออกมา
พร้อมกับถุงขนม แล้วเดินกลับมานั่งที่โซฟาเหมือนเดิม การกินสามารถทำ
ให้เธอหายเครียดลงได้ แต่ก็ไม่ได้เท่าไร..เพราะสักวันเธออาจจะกลิ้งได้ !
เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เหม่ยอี้เอื้อมไปหิบบพร้อมกับมองเบอร์ก่อนที่จะกดรับ

“ฮัลโล”

[เหม่ยอี้วันนี้ฉันทกลับตึกนะ เธอหาอะไรกินไปก่อนเลยไม่ต้องรอ]

เสียงปลายสายของหญิงเหอบอกอย่างรีบร้อน หญิงสาวจึงถามต่อไป
ทันที “แล้วเธอล่ะ”

[วันนี้ที่ร้านมีหนังสือเข้าใหม่ ฉันต้องตรวจของนะ]

“อ้อ” เธอขานตอบ

[งั้นแค่นี้ก่อนนะ]

เมื่อพูดจบหญิงเหอวางสายไปทันที ขณะที่เหม่ยอี้ถอนหายใจออกมา
เพราะวันนี้ต้องออกไปกินอาหารมือเย็นข้างนอกคนเดียว

วางโทรศัพท์ลงที่บนโต๊ะก่อนที่จะเข้าห้องหิบบเงินจำนวนหนึ่ง
รวมถึงเดินไปส่งกระจกจัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อย กลับมาที่โซฟาหิบบ
โทรศัพท์กับกระเป๋ามา พลังคิดถึงเมนูอาหารมือเย็นที่ถึง

เดินมาถึงร้านอาหารไม่ห่างจากห้องพักของเหม่ยอี้มากนัก นั่นคือร้านก๋วยเตี๋ยวเนื้อที่โปรดมากที่สุด ตั้งอยู่ริมข้างทางในซอยแห่งหนึ่ง ผู้คนนั้นเดินผ่านไปมาวันนี้ก็คนเยอะอีกเช่นเคย

“เหมือนเดิมเลยจ้า”

หญิงสาวสั่งเหมือนทุกครั้งทีหนึ่งเหอไม่กลับมาทานข้าวมือเย็น

ไม่นานนักเกินสิบนาที่ก๋วยเตี๋ยวเนื้อสามพิเศษได้วางลงบนโต๊ะตรงหน้า เหม่ยอี้ไม่รอช้าที่จะหยิบตะเกียบขึ้นทานทันที รสชาติอาหารยังถูกปากเสมอ หญิงสาวใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาที่อาหารจานพิเศษจนหมดเกลี้ยง

เธอก็หันไปเรียกจ่ายเงิน ก่อนที่จะเดินออกจากร้านไป

เหม่ยอี้ยังไม่อยากกลับบ้าน เธอจึงตัดสินใจที่จะเดินเล่นในสวนสาธารณะตอนกลางคืน ความรู้สึกเปลี่ยวเหงาหัวใจแทรกซึมเข้ามาทุกทีเมื่อเดินมองคูรักรักจับมือกัน หญิงสาวจึงเลี้ยวเดินจากไปโดยเร็วที่จะไม่มอง ครั้นเมื่อหยุดเดินลงส่งสายตามองชายหญิงคู่หนึ่งที่ดูเหมือนกำลังทะเลาะกันอยู่

อ่า...สุดท้ายแล้วคบกันก็ต้องถูกทิ้งอยู่ดีสินะ ไม่ต่างจากตอนที่ขอคบกันเลย เรื่องแบบนี้ต้องใช้โชคช่วยซัด ๆ เหม่ยอี้มองอย่างทำใจก่อนที่จะเดินกลับมาที่ห้องพักซึ่งก็เป็นเวลาเกือบสองทุ่มแล้ว แต่ไม่มีท่าทีที่หนึ่งเหอจะกลับมา เธอจึงเข้านอนโดยไม่ได้อร่อยเพื่อนสาวอีกต่อไป

บทที่

2

เช้าวันรุ่งขึ้น...

สายแล้ว !!

เหมยอ้อวิ่งมาหยุดอยู่ที่หน้าบริษัท พลังสุดลมหายใจเข้า เธอส่งสายตามองพนักงานหลายคนที่ย่อยเดินเข้ามาทำงานด้วยท่าทางสบาย ๆ แต่นี้ก็แปดโมงสิบนาทีแล้ว ทำไมถึงยังไม่วิ่งอีก หญิงสาวยืนตัวตั้งมั่นก่อนที่จะก้าวผ่านประตูใหญ่เข้าไป สองเท้าก้าวยาวไปยังลิฟต์ที่กำลังจะปิดลงแต่ทว่า...เธอกลับตะโกนเสียงดังขึ้น

“รอด้วยค่ะ ! รอด้วย !”

ประตูลิฟต์เปิดออกอีกครั้ง หญิงสาวก้าวเข้ามาก้มหน้าอย่างอาย ๆ ที่เปลوتตะโกนเสียงดัง โชคดีที่คนในลิฟต์มีกันแค่สี่คนรวมเธอด้วยไม่อย่างนั้นละก็เธอคงต้องอายทั้งวันแน่ เหมยอ้อเอื้อมมือไปกดชั้นที่สิบห้า

ก่อนที่จะยื่นก้มหน้าอยู่เงียบๆ ในขณะที่ลิฟต์เคลื่อนตัวผ่านชั้นที่แปดก่อนจะหยุดลงในชั้นที่เก้า ทันทีที่ประตูเปิดออกชายหนุ่มก้าวเข้ามาข้างใน แค่ว่า เขาก็เรียกเสียงกรี๊ดของบรรดาพนักงานสาว ๆ ได้

หัวใจของเหมยอ๊อแทบหยุดเต้นชั่วขณะ *เขา !!* เจ้าชายที่สัมภาษณ์เธอเมื่อวานนี้ ดวงตากลมกะพริบมองชายหนุ่มที่ยิ้มให้กับเธอ

“สวัสดี เหมยอ๊อ” น้ำเสียงทุ้มเอื่อยทักเธอ

“อ่า...สวัสดีค่ะ” เธอยิ้มให้เขาก่อนที่จะก้มหน้าลง เหมยอ๊อกำลังฝันไปใช่ไหม ? ว่าผู้ชายคนนี้อิ้มและทักเธอ..แบบนี้เรียกว่าความรักใช่ไหม ?

ติง ! ถึงขั้นสับสนแล้ว เหมยอ๊อก้าวออกไปก่อนที่จะหันหลังไปมองเขาอีกครั้ง ในขณะที่ประตูลิฟต์ค่อย ๆ ปิดลง

เฮ้อ...ถอนหายใจออกมาอย่างเสียดายที่ไม่ได้อยู่ด้วยกันนานกว่านี้ หญิงสาวเดินตรงไปยังแผนกฝ่ายบัญชี สายตาของเธอมองทุกคนที่กำลังสนทนากันเรื่องงานกันอย่างเคร่งเครียด เดินจนมาหยุดอยู่ที่หน้าห้องใหญ่ เหมยอ๊อใช้มือข้างหนึ่งดันประตูห้องเปิดออก สายตาของทุกคนหันมามองเธอเป็นทางเดียว เหมยอ๊อจึงรีบโค้งคำนับให้ก่อนจะยิ้มให้อย่างเป็นทางการ ในขณะที่ผู้จัดการเข้เดินเข้ามาหา

“มาสิ ผมจะแนะนำคุณให้ทุกคนรู้จัก” เหมยอ๊อก้าวเข้ามายืนกลางห้องพลางก้มหน้าลง แต่ก็ยังเหลือสายตามองสีหน้าของทุกคนเป็นระยะ ๆ

“เอาละ ทุกคนฟังผมทางนี้” ซีอเลตินกล่าวขึ้น “นี่คือฟางเหมยอ๊อ เธอจะมาทำงานแทนหลังฟาง”

ทุกคนพยักหน้าเข้าใจ หญิงสาวจึงก้มหัวลงพร้อมกับพูดว่า

“ฝากเนื้อ ฝากตัวด้วยนะคะ”

“ที่นั่งของคุณมุนโน้น” ผู้จัดการเยว่พูดขึ้นก่อนที่จะเดินไป ในขณะที่เหมยอี๋พยักหน้ารับแล้วเดินไปยังโต๊ะทำงานของเธอ สายตาทุกคนจ้องมองเป็นตาเดียวจึงทำให้เธออดสงสัยไม่ได้ว่าจ้องเธอเรื่องอะไร

“เอ่อ...”

“ได้ข่าวว่าผอ. จิ้นฝูเป็นคนสัมภาษณ์เธอจริงมั๊ย ?” อยู่สี่หนึ่งในพนักงานของแผนกเอ๋อเถียนขึ้น ซึ่งสี่หน้าของทุกคนก็รอฟังคำตอบจากเธอ เหมยอี๋กะพริบตามองเก็บข้อมูลอย่างงง ๆ หมายความว่าผู้ชายที่สัมภาษณ์เธอคือ ผอ. จิ้นฝู !!

“อืม” หญิงสาวพยักหน้าตอบ

“ว้าว ! น่าอิจฉาจังเลย” เสียงของอยู่สี่พูดด้วยความเสียดาย

“นั่นสิ” อีกคนจึงเริ่มเสริมขึ้น

“ทำไมเธอ ?” เธอถามอย่างสงสัย

“เธอมาใหม่ยังไม่รู้สินะ ว่าผอ. จิ้นฝูเป็นขวัญใจของสาว ๆ ในบริษัทเราเลยละ และทุกคนก็ฝันที่อยากจะเดทกับเขาสักครั้งหนึ่ง !” เหมยอี๋ยิ้มให้ก่อนที่จะหลบสายตาลง หมายความว่าความหวังของเธอแทบเป็นศูนย์เลยด้วยซ้ำ เมื่อผู้ชายคนนี้เป็นขวัญใจของทุกคน และเขามีสิทธิ์ที่จะเลือกผู้หญิงที่ดีกว่าเธอด้วยซ้ำ

สวรรค์ไม่เข้าข้างเธอเลย !

“จั้นเหรอ”

เหม่ยอีตอบด้วยน้ำเสียงปกติ ใจเริ่มแผ่วและหมดหวังลง...ความรัก
หนอยากที่สุด และ...ชีวิตนี้เธอคงไม่มีโอกาสได้สัมผัสมันแล้วจริงๆ

“ไช่นะสิ !”

“อะแฮ่ม !”

เสียงกระแอมของผู้จัดการเยว่ต้งขึ้นทำให้ทุกคนหันไปมอง

“ทำงานกันได้แล้ว อยากให้ผมรายงานเบื่องบนั้ย”

เท่านั้นทุกคนที่ต่างลุกขึ้นยืนจ้องเหม่ยอีรับขยับตัวลงทำงานทันที
เหม่ยอีหันไปหาหญิงสาวข้าง ๆ ตัวเธอพร้อมกับพูดขึ้น

“เอ่อ...นี่คือเอกสารที่ฉันต้องทำไฉนั้ย ?”

ฮ่วยลี้มองก่อนจะพยักหน้า

“ไช่แล้ว งานตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนเลยละ นี่เหลือนิดเดียวแล้วเรา
ต้องเคลียร์ให้เสร็จภายในวันนี้ ตั้งแต่หลังฟางลาออกไปงานที่แผนกก็เสร็จ
ช้าลงเลย”

“อ้อ” หญิงสาวขานรับก่อนที่จะขยับตัวมานั่งทำงานต่อ นับว่าเป็น
โชคดีตอนที่เธอฝึกงานในบริษัทแห่งนี้ได้มีพื้นฐานของการทำงานมาอยู่
บ้าง เลยไม่ต้องรออะไรมา เหม่ยอีตั้งใจว่า เธอจะทำงานให้ดีที่สุด !

“นายตัดสินใจกับเรื่องนี้ยังงัย” เพยหลงเอ่ยถามขึ้นในขณะที่นั่งไขว่ห้างอยู่ที่โซฟาตัวใหญ่ ตรงข้ามหน้าเขาคือจิ้นฝู ที่ยังนั่งเงียบไม่พูดแต่ยิ้มออกมา

ประธานหนุ่มเล็กคิ้วมองญาติผู้น้องที่ถอนหายใจออกมา เขาจึงเป็นฝ่ายที่เกริ่นขึ้นเองอีกครั้งหนึ่ง “สินค้าที่ออกไปยังไม่ได้รับผลตอบรับที่ดีมากนัก แล้วแบบใหม่นายคิดว่าผู้บริโภคจะสนใจอย่างนั้นหรือ?” นับว่าเป็นความเสี่ยงอย่างสูงที่จะเปิดตัวสินค้าชิ้นใหม่ในขณะที่ผลตอบแทนชุดเก่ายังไม่ดีพอ ทั้งที่ผ่านมาแบรนด์สินค้าจากบริษัทก็ขายดีมาตลอด

“ผมคิดว่าสินค้าของเราไม่ใช่ทุกคนไม่ชอบ เพียงแต่ว่าราคาสูงเพิ่มมากขึ้นจากเมื่อปีที่แล้ว เลยทำให้ผู้ซื้อลดลงไปด้วย” จิ้นฝูกล่าว

ทำให้เพยหลงหยุดคิด นั่นเป็นความจริงเพราะราคาเสื้อผ้าแต่ละชุดที่ออกสู่ตลาดมีราคาสูงกว่าปีก่อน เนื่องจากต้นทุนที่สูงเป็นทุนเดิมทำให้ราคาขายจึงสูงเพิ่มขึ้นไปอีก

“ผมคิดว่าเราต้องมาดูที่ต้นทุนการผลิต” จิ้นฝูเสนอ

“จิ้นเราต้องดูแบบเสื้อผ้าอีกที แล้วมาดูต้นทุนการผลิตว่าใช้วัสดุประเภทไหนบ้าง” เพยหลงกล่าว “แล้วแบบชุดอันนี้...ฉันคิดว่ามันยังไม่ดูแปลกใหม่หรือสะดุดตาเท่าที่ควร และมันแทบไม่ต่างจากแบบเดิมเท่าไรเลย นายจัดการให้แผนกออกแบบนำกลับไปแก้ไขให้เรียบร้อยด้วย”

จิ้นฝูคิดอยู่แล้วว่าเพยหลงต้องพูดออกมาแบบนี้ “โอเค”

“จริงสิ วันนี้นายจัดการไปงานเลี้ยงของซูลี่แทนฉันด้วยนะ”

เพยหลงพูดพร้อมกับหยิบการ์ดเชิญที่อยู่ในแฟ้มส่งให้จิ้นฝู

หนุ่มเจ้าสำราญอึ้งนิดๆ เพราะหญิงสาวที่ชวนเพยหลงใช้สาว ๆ ธรรมดาเสียที่ไหน แต่เป็น...ซูลี่เป็นรุ่นน้องสมัยเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นถึงนักเปียโนระดับประเทศที่หนุ่ม ๆ นั้นอยากจะออกเดทด้วย โอกาสดี ๆ แบบนี้หาได้ยากไม่น่าปฏิเสธไปเลย

“พี่ไม่ไป ?”

“ฉันไม่ชอบ ถ้าไปเท่ากับใส่ใจ” เพยหลงกล่าวด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นราวกับไม่ใส่ใจความรู้สึกของคนชวนสักนิด แต่ที่พูดมาก็มีเหตุผล จิ้นฝูรู้ว่าซูลี่คิดยังไงกับเพยหลง แม้จะหลายปีมาแล้วแต่ดูเหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยสักนิด

“แล้วจะให้ผมไปแทน ?” จิ้นฝูถาม ซึ่งเขาเองก็ไม่มีปัญหาอะไรอยู่แล้ว เพราะทุกคืนก็ออกไปเที่ยวที่ผับประจำหรือไม่ก็จัดปาร์ตี้ที่คอนโด ฯ แต่ถ้าทำแบบนี้เท่ากับหักน้ำใจของซูลี่เป็นอย่างมาก

“แบบนี้เธอจะเสียใจนะ”

“เธอโทรมาชวนแต่ฉันบอกซูลี่ไปแล้วว่าไม่ไป ก่อนที่จะได้บัตรเชิญอีก” เพยหลงกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ พร้อมกับลุกขึ้นจากโซฟา

จิ้นฝูลุกขึ้นตาม “แล้วถ้าผมไม่ไปล่ะ”

“ก็แล้วแต่นาย ยังไงฉันก็ไม่ไปอยู่แล้ว” ประธานหนุ่มตอบโดยที่ไม่คิดมากสักนิด เล่นทำจิ้นฝูทั้งเหมือนกัน

“โอเค ผมจะไปให้แล้วกัน และจะบอกเธอว่าพีติดงานด่วน อย่างน้อยก็รักษาน้ำใจเธอหน่อย”

จิ้นผู้พูดก่อนที่เอื้อมมือไปหยิบซองการ์ดเชิญแล้วเปิดออกอ่าน

“แล้วพีไม่คิดมองผู้หญิงคนไหนบ้างหรือ”

เพยหลงหันมามองจิ้นผู้พร้อมกับสายหน้า

“นายไม่จำเป็นต้องยุ่ง”

หนุ่มเจ้าสำราญหัวเราะ “จิ้นผมไปทำงานต่อก่อนนะ”

เพยหลงเพียงแค่มองรับเท่านั้น ก่อนเดินมานั่งที่ทำงานต่อ ทว่าคำถามของจิ้นผู้ยังคงวนอยู่ในหัว ทำให้เขาหัวเราะขึ้นมา...

ความรักนะเธอ...จะไปสนใจทำไมกัน ?

เหนื่อย !!

เหมยอีถอนหายใจพร้อมเอนแผ่นหลังพิงกับพนักเก้าอี้เพื่อพักสายตา เธอปิดตัวซ้ายขวาจัดความเมื่อยล้าทางกาย ก่อนที่จะเหลือบมองσύลลีที่นั่งทำคางบนโต๊ะทำงานด้วยสีหน้าแข็งๆ

“ใกล้ปีใหม่แล้ว” Σύลลีบ่นพึมพำพาลงถอนหายใจออกมา “เฮ้อ ! ปีนี้ก็จะผ่านไปแล้วเร็วจัง นี่เหมยอี เธอเคยมีแฟนบ้างมั๊ย”

หญิงสาวมองเพื่อนร่วมงานก่อนที่จะสายหน้าเป็นคำตอบ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าเจ็บปวดจริง ๆ อย่างว่าแต่แฟนเลย เธอไม่เคยมีผู้ชายคนไหนเข้ามาจีบเลยสักครั้ง

ฮุ่ยลี่ยับยั้งตัวเข้ามาใกล้ “จริงๆ นะหรือ ?”

เหม่ยอี๋พยักหน้าเป็นคำตอบ “ไม่เห็นต้องสนใจเลย !” นั่นเป็นคำพูด
ปลอบตัวเองมากกว่าปลอบฮุ่ยลี่เสียอีก ก็ในเมื่อเธอสนใจสิ...แต่เมื่อไม่มี
ความรักเดินเข้ามาหาจะ让她ทำอะไร นอกเสียจากทำให้กับโชคชะตา

“เหงาแยะเลย” เพื่อนร่วมงานสาวพูดเบา ๆ “เธอรู้มั๊ย อีกไม่กี่เดือน
ก็ถึงฤดูความรักแล้ว ฉันทายว่ามีวันวาเลนไทน์ที่โรแมนติก !”

เหม่ยอี๋ยิ้มเจื่อนๆ แน่นอนว่าเธอไม่ค่อยอยากจะได้ยินสักเท่าไร

“เอ่อ...ฮุ่ยลี่ นี่ก็เที่ยงแล้ว ไปหาอะไรกินกันดีมั๊ย”

“ไปสิ” เมื่อพูดฮุ่ยลี่จึงเอื้อมมือไปบันทึกงานในคอมพร้อมกับกดปิด
พักหน้าจอ ในขณะที่เหม่ยอี๋จัดกองเอกสารบนโต๊ะของเธอให้เรียบร้อย

“พี่จะไปด้วยกันมั๊ย”

เสียงของฮุ่ยลี่เอ่ยถามรุ่นพี่ที่นั่งอยู่โต๊ะฝั่งตรงข้ามเธอ

“เธอไปก่อนเลย”

เมื่อได้คำตอบเช่นนั้นเหม่ยอี๋จึงเดินออกจากห้องทำงานไปพร้อมกับ
ฮุ่ยลี่ ซึ่งระหว่างทางเดินเจ้าตัวนั้นเอาแต่บ่นเรื่องความรักในสมัยเรียนให้
ฟัง ส่วนเธอเองไม่เคยสัมผัสว่ามีความรักสุขใจยังไง...บางครั้งเธอก็คิดจะปลง
แล้วด้วยซ้ำไป ความรักนะเธอ...อีกนานมั๊ยจะมาหาเธอ!

หลังจากที่ทานอาหารมื้อเย็นกับเพื่อนร่วมงานเสร็จ ก็จะกลับถึง
ห้องก็สี่ทุ่ม เหม่ยอี๋เดินเข้ามาพร้อมกับทิ้งตัวลงบนโซฟาด้วยความเหนื่อยล้า

พลางถอนหายใจออกมาอย่างหนัก หนิงเหอนั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาตัวข้าง ๆ เยกหน้าขึ้นแล้วปิดหนังสือลง ก่อนจะหันมองเพื่อนสาวแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ

“เฮ้อ...”

“เป็นอะไร นี่แค่วันแรกเองนะ เธอก็ถอนหายใจขนาดนี้”

หญิงสาวหันไปมองหนิงเหอที่ยิ้มขำ ๆ ก่อนที่จะดึงตัวขึ้นและเอื้อมมือหยิบหมอนขึ้นกอดด้วยท่าทางงอแง

“งานหนักก็จริงนะ แต่ฉันกำลังหนักใจ...โอ้ยยยย...ทำไมชีวิตฉันถึงไม่มีความรักกับเขาบ้างเลย !”

เธอยกมือขึ้นขยี้เส้นผมสีน้ำตาลพร้อมสีหน้าแสดงถึงอารมณ์บูดบึ้ง แต่คนที่มองได้เพียงแค่หัวเราะออกมาเท่านั้น

“หนิงเหอรู้อยู่ ! ไปที่ทำงานทุกคนก็พูดเรื่องความรักกัน ฉันเนี่ยได้แค่ฟัง...ฟัง และฟัง ! อัจฉาที่สุดเลย !!”

เมื่อได้ยินหนิงเหอถึงกับต้องหัวเราะออกมาเสียงดัง นั่นไม่แปลกเลย เพราะเรื่องความรักเป็นเรื่องปกติที่เวลาผู้หญิงอยู่ด้วยกันมักพูดกันบ่อยรองจากเรื่องความสวยความงาม คงจะมีเหมยอีเท่านั้นละมั้งที่ไม่อยากจะฟังทั้งสองเรื่องนี้

“เหมยอี...ฉันว่าเธอคิดมากเกินไปนะ” หนิงเหอกล่าว

“คิดมาก ?” เหมยอีทวนคำพูดก่อนที่จะหันมาสบตาเพื่อนสาว

“ใช่แล้ว”

“เฮ้อ...” หญิงสาวถอนหายใจออกมา ในใจยอมรับว่าคิดมากและเริ่มอยากที่จะสัมผัสความรักสักครั้งในชีวิต เธออิจฉาผู้หญิงที่มีความรักกัน แต่กับตัวเองไม่เคยมีสักนิด “ฉันคิดว่า ฉันทำใจกับเรื่องนี้ดีกว่า !”

“ทำใจ ?” หญิงเหี่ยวเหวระสายหน้า จำได้ว่าตั้งแต่รู้จักกับเหมยอ้อม เจ้าตัวนั้นพูดทำใจหลายครั้งจนนับไม่ถ้วน แต่สุดท้ายก็ยังหวังอยู่ดีว่าตัวเองอยากจะมีความรักกับคนอื่นเข้าบ้าง

เธอพยักหน้าแทนคำตอบทั้งที่ใจยังแอบหวังอยู่ หากถามว่าตอนนี้มีใครในใจก็คงต้องเป็นจิ้นผู้ !! เขาหล่อและอัธยาศัยดีมาก ๆ

“พรุ่งนี้เธอก็เปลี่ยนใจ” หญิงเหี่ยวพูดก่อนที่จะเอื้อมมือหยิบหนังสือแล้วลุกขึ้น “ฉันไปนอนก่อนนะ ฝันดี”

เหมยอ้อมพยักหน้า “อืม ฝันดี”

หลังจากที่หญิงเหี่ยวเข้าห้องไปแล้ว คราวนี้เธอก็ได้แค่เดินหยิบกระเป๋าและเดินเข้าห้องของตัวเองไป ทิ้งตัวลงเตียงก่อนที่จะคืน ๆ และร้องไวยวายออกมา “ความรัก ! น่าเบื่อที่สุด !”

ปากบอกแบบนี้แต่ใจของเธอกลับโหยหา ยิ่งเสียกว่าอะไร...

พระเจ้า ! ได้โปรดส่งเจ้าชายมารักฉันทีเถอะ !

เสียงพูดคุยของเพื่อนพนักงานในช่วงเช้าดังเช่นทุกวันซึ่งแต่ละเวลา มีเรื่องให้คุยกันไม่ซ้ำ เหมยอ้อมถอนหายใจกับเรื่องที่อยู่ในหัวตั้งแต่เมื่อวานจนถึง

วันนี้ จนกระทั่งเสียงของผู้จัดการเยว่ดังขึ้น ทุกคนก็ต่างรีบขยับตัวเข้านั่งประจำที่ทันที

“เหมยอี๋คุณเอาเอกสารตรงนี้ ไปถ่ายเอกสารให้ผมที” เมื่อได้ยินเสียงเรียกหญิงสาวเงยหน้าพร้อมกับลุกขึ้นเดินไปหา ก่อนที่จะเอื้อมมือรับแฟ้มพลาสติกเอสีมา

“คะ” ขานรับในขณะที่ผู้จัดการเยว่เดินออกไป เธอจึงเดินกอดเอกสารที่ตัวไปยังจุดถ่ายเอกสาร มือเรียวเล็กเริ่มมกกับเครื่องตรงหน้าที่ไม่เคยใช้มาก่อน

มันใช้ยังไง !! แม้ว่าเธอจะเคยฝึกงานมาแต่เธอไม่เคยเดินมาถ่ายเอกสารมีเพียงแค่ถูกสั่งให้ศิ่ย์ข้อมูลหรือเดินส่งเอกสารตามห้องประชุมของแผนกต่าง ๆ

“ให้สอนดีกว่ามั๊ย?” เสียงทุ้มของใครบางคนทำให้เธอหันไปมอง

ผอ. จิ้นฝู เจ้าชายของเธอนั่นเอง !!

เหมยอี๋ยิ้มหวานให้พร้อมกับสบตามองชายหนุ่ม

“ให้ผมสอนดีกว่า ดูทำวันนี้คุณคงถ่ายเอกสารไม่เสร็จ”

จิ้นฝูเดินเข้ามาก่อนที่จะเริ่มสอนโดยการบอกว่าเมื่อเริ่มถ่ายเธอควรกดปุ่มไหนและทำอะไรบ้าง ดูเหมือนประโยคที่เขาพูดหลัง ๆ จะไม่เข้าหูของเหมยอี๋เสียแล้ว เมื่อเธอเอาแต่จ้องหน้าของเขาด้วยความหลงใหล

คนอะไรหล่อเวอร์ ! แถยังใจดีอีกด้วย !

“เหมยอี !” ชายหนุ่มเรียก ทำให้เธอสะดุ้งขึ้นพร้อมกับมองด้วยท่าทางงุนงงเล็กน้อย “เสร็จแล้วละ”

เขาส่งเอกสารที่ออกมาจากเครื่องและต้นฉบับให้กับเธอ หญิงสาวเอื้อมมือรับพร้อมยิ้มหวานรับด้วยท่าทางดีใจ

“ขอบคุณค่ะ”

“ทีนี้ก็ต้องฝึกใช้ให้คล่องละ อย่าช้าละ เอกสารในที่ประชุมช้าไม่ได้” จินผู้กล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ “ผมไปละ”

“อ่า...ค่ะ” มองชายหนุ่มเดินใจไปด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ
แค่นี้เธอก็ยิ้มจนหุบไม่ลงแล้ว !!

เหมยอีเดินกลับมาด้วยสีหน้าที่ยิ้มจนแก้มทั้งสองข้างที่กลม ๆ ของเธอเปล่งออกมาได้ชัด เธอเดินเข้ามาในห้องทำงาน ก่อนที่จะส่งเอกสารให้ผู้จัดการเยวแล้วกลับมานั่งลงที่ตามเดิม

ยิ้มไม่หุบจนอยู่ลิที่นั่งทำงานอยู่ข้าง ๆ สังเกตขึ้นมา “เหมยอีเป็นอะไรไปนะ ทำไมแก้มเธอแดงขนาดนั้น”

“ไม่ ๆ...ไม่มีอะไร” เธอปิดบอກก่อนที่จะก้มหน้าลงมองเอกสารตรงหน้า โดยซ่อนรอยยิ้มไว้ภายใต้ที่ใบหน้านิ่งของเธอ ทั้งที่จริงแล้วอยากจะกระโดดและร้องตะโกนออกมาดัง ๆ

ความรัก...แบบนี้คือความรักใช่ไหม !

“พี่ทำร้ายฉัน !” นักดนตรีสาวกล่าวด้วยน้ำเสียงตัดพ้อหลังจากที่งานเมื่อคืนตั้งใจไว้ว่าเขาจะมาตามคำเชิญ แต่สุดท้ายแล้วกลับเป็นจิ้งผูที่มาแทน วันนี้เธอจึงมาหาเพยหลงเพื่อคุยกันให้รู้เรื่อง เพราะเขาทำให้ต้องเสียหน้ากับเพื่อน ๆ มากมาย อุตส่าห์คุยไว้อย่างดีว่าถึงเพยหลงจะมางานเลี้ยง...แต่สุดท้ายเขาก็ไม่มา !!

เพยหลงทำท่าทางนิ่ง ๆ รวากับว่าเรื่องที่ได้ฟังอยู่นั้นเป็นเรื่องปกติ ไม่เดือดร้อนหรือสำคัญอะไร แม้ท่าทางของซูลีจะไม่พอใจมากนักก็ตาม เขาไม่จำเป็นต้องแคร่ความรู้สึกของซูลีมากมายขนาดนั้น เพราะอีกฝ่ายก็เป็นเพียงรุ่นน้องที่เคยรู้จักกัน ไม่ได้รู้สึกพิเศษใด ๆ ด้วย

“พี่ก็รู้ว่า...ฉันขายหน้ามากแค่ไหน” น้ำเสียงของเธอดูแผ่วลงและรู้ว่าถ้าหากโวยวายมากเกินไป ผลที่ได้จะทำให้เขารำคาญจนออกปากไล่อีก

“ฉันไม่ว่าง” คงเป็นคำตอบที่คลาสสิกมากที่สุดสำหรับการปฏิเสธท่าทางของชายหนุ่มนิ่ง ๆ ดูออกจะเบื่อด้วยเข้าไป

ซูลีขมอารมณ์ขุ่นเคืองเอาไว้พร้อมกับยืมหวานสู้

“จ้ะเพื่อเป็นการขอโทษ พี่ไปทานมื้อกลางวันกับฉันนะ”

นิ่งและไม่มีคำตอบจากปากของชายหนุ่ม เขาถอนหายใจก่อนที่จะลุกขึ้นจากโซฟา

“ไม่ว่าง ฉันมีประชุม”

คำตอบเดิมถึงกับทำให้นักดนตรีสาวชักสีหน้าออกมาอย่างไม่พอใจ

“ฉันทามเลขาของพี่แล้ว วันนี้ช่วงบ่ายพี่ไม่มีประชุม” ซูลี่ยิ้มก่อนที่จะลุกขึ้นเดินเข้ามาหาชายหนุ่ม

“แล้วยังไง ?” เพยหลงอย่างไม่สนใจด้วยซ้ำถามเลขาไปแล้วไงถ้าเขาไม่ไปสักอย่างจะทำอะไรได้ “ฉันทะทำงาน กลับไปเถอะ”

ไล่กันเหิน ๆ !!

ซูลี่ยิ้มสู้พร้อมกับเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ

“แล้วพี่ไม่หิวเหรอ?”

“หิว แต่ไม่อยากไปกินกับเธอ” เพยหลงตอบไม่อ้อมค้อมจนหน้าของหญิงสาวชาไปข้าง

“พี่!”

เพื่อตัดความรำคาญเพยหลงจึงไม่คิดที่จะถนอมน้ำใจของหญิงสาวมากเท่าไร “ทีนี้จะกลับไปได้แล้วใช่ไหม?”

ใครจะทนอยู่ต่อ !!

ซูลี่มองชายหนุ่มด้วยความไม่พอใจ หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พร้อมกับหมุนตัวเดินออกจากห้องไปโดยที่ไม่พูดอะไร ทว่าใจเธอก็ตัดพ้อเขาด้วยความน้อยใจ

เพยหลงหันมองประตูห้องทำงานปิดลง ความสงบของการทำงานได้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง เขาลุกขึ้นเดินมายังโต๊ะทำงานเพื่อเซ็นเอกสารที่ค้างให้เสร็จแล้วออกไปทานอาหารกลางวัน

บทที่

3

เกือบบ่ายสามโมง ฮุ่ยลี่ชวนเหม่ยอ้อออกมาหากาแฟชานพร้อมๆ กับพูดคุยเรื่องเดิม ๆ ที่ทำให้เธอสะอิดสะเอียนจนแทบอ้วก หญิงสาวยืนฟังกับขอบโตะเต่าอก มือเธอเท้าวางอยู่ข้างบน พร้อมกับใช้มือสองข้างกุมแก้วน้ำอยู่ เหม่ยอ้อยกแก้วกาแฟขึ้นดื่มในขณะที่ฟังฮุ่ยลี่พูดไปเรื่อยๆ จนกระทั่งอีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่องคุย

“เหม่ยอ้อเย็นนี้พี่ ๆ ที่แผนกมีนัดบอดไปทานข้าวเย็นกับผู้ชายนะ” ฮุ่ยลี่เปรยขึ้น “เธอจะไปด้วยกันมั๊ย ?”

หญิงสาวมองริบสายหน้าเป็นคำตอบทันที เธอไม่ได้ต้องการหาคู่ถึงขนาดก็ต้องไปนัดบอดหาแฟน

“ไม่ไปจริง ๆ เหรอ ?” ฮุ่ยลี่โหม่นน้าว “พอดีขาดคนอยู่นะ บางทีงานนี้เธออาจจะมีแฟนกลับมาก็ได้ไง”

มีแฟนกลับมา...เหมยอ๊ะกะพริบตาเร็ว พร้อมกับยิ้มเจื่อน ๆ

“ไม่ดีกว่า ฉันคิดว่า...เรื่องความรักปล่อยมันไปเถอะ !”

“ปล่อยได้ที่ไหนกัน เรื่องแบบนี้เป็นสิ่งที่ผู้หญิงฝันเลยมั๊ย ?”

ฮุ่ยลี่กล่าวด้วยสีหน้าตื่นเต้น ทว่าเหมยอ๊ะกลับรู้สึกว่ามันไม่ใช่ เธอจึง
ล่าหน้าเป็นคำตอบอีกครั้ง จนคนชวนนั้นทำหน้าเซ็ง ๆ ขึ้นมาทันที
หญิงสาวรู้ว่าการนัดบอดคือหาแฟนด่วนแต่ถึงเธอจะไม่มีใครมาจับก็
อยากจะให้เรื่องนี้เป็นธรรมชาติ...ถ้าไม่มีอย่างมาก็แค่ขึ้นความเท่านั้น

“เธออยากจะอยู่คนเดียวไร้คู่ไปจนแก่เหรอ ! ฉันนะยังอยากมีคนรัก
นะ ถึงแม้ว่าจะมาจากการนัดบอดก็ตาม แต่ถ้าเราไปด้วยกันได้ละก็...บางที
...อาจจะแต่งงานกันก็ได้ !”

เหมยอ๊ะยิ้มแหยๆ ออกมา แต่งงานนะเหรอเป็นคำไกลห่างจาก
ความคิดของเธอไปมาก ๆ เลย “เรื่องนั้นฉันไม่เคยคิดเลย”

“โ๊ะ ! เหมยอ๊ะ ต้องคิดได้แล้ว” ฮุ่ยลี่กล่าวพร้อมกับเอื้อมมือตีแขน
ของเพื่อนร่วมงานเบา ๆ ครั้นเมื่อกำลังอ้าปากพูดขึ้น สายตาของเธอก็กลับ
มองไปเห็นชายหนุ่มสองคนที่กำลังเดินผ่านมา “บอสกับผอ. จิ้นฝู!”

ได้ยินคำว่า ผอ. จิ้นฝูเท่านั้นแหละ เหมยอ๊ะรีบหันไปมองทันที

เธอยิ้มหวานมองเจ้าชายในฝันด้วยความหลงใหล...โอ้ยยยย แค่มอง
เธอก็ฟินแล้ว

“สวัสดีเหมยอ๊ะ” จิ้นฝูเอ่ยทักทายหญิงสาวด้วยน้ำเสียงปกติ ทำเอา
คนฟังถึงกับยิ้มออกมาอย่างอารมณ์ดี แทบเรียกได้ว่าตัวลอยขึ้นอากาศเลย

“อ่า...ค่ะ” เธอแค่ขานรับสั้น ๆ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความตื่นเต้นแม้ในขณะที่ชายอีกคนหล่อไม่แพ้กัน แค่นายตาของเหมยอ้อโฟกัสอยู่เพียงแค่มินุเต๋เท่านั้น ส่วนทางฮุยลี่นั้นยิ้มออกมาและมองชายหนุ่มทั้งสองจนกระทั่งเดินจากไป

“หล่อที่สุด !” ฮุยลี่เพ้อออกมา “ฉันอดใจจริงๆ ที่พอ มินุเต๋หักเธอ แต่ปกติเขาก็หักพนักงานทุกคนแบบนี้อยู่แล้วแหละ”

เหมยอ้อได้แค้มตอบเท่านั้น ก่อนจะถามขึ้นว่า “แล้วอีกคนคือ...”

“คนนั้นน่าจะบอสใหญ่ของบริษัทเราเลย เขาหล่อใช้มั้ยล่ะ? แต่ก็ฉันไม่เคยเห็นว่าเขาคงสาว ๆ คนไหนออกงานเลย แถมยังเป็นคนนิ่งๆ ต่างจากผอ. มินุเต๋ด้วย” ฮุยลี่กล่าว

“พวกเขาเป็นพี่น้องกัน ?” เหมยอ้อเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ลูกพี่ลูกน้องกันนะ พ่อของเขาทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน...” ฮุยลี่เริ่มเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชายหนุ่มทั้งสองคนให้เหมยอ้อฟัง แต่ดูท่าแล้ววันนี้ก็คงไม่จบง่าย ๆ เมื่ออีกฝ่ายขมวดแน่นเอียด !! และแล้วสุดท้าย...เจ้าชายของเธอก็อยู่ไกลเกินจะเอื้อมถึง

กลับบ้าน !!

นี่คือเวลาที่หญิงสาวรอมานานแล้ว เมื่อเรียวกิจเก็บเอกสารบนโต๊ะให้เข้าที่ ก่อนที่จะรับคำสั่งจากหัวหน้าช่างานให้นำเอกสารขึ้นไปส่งที่ชั้น ยี่สิบเก้าแล้วค่อยกลับบ้านได้ เนื่องจากคนที่แผนกได้ต่างติดงานกันทุกคน